

*Gacsályi József***ŐSZ**

Borús a tér,
s az utca már
avarba tér.
Az ág kopár.

A szürke fény-
ben életem
tűnőben, én
ma kémlelem,

mi nem rövid,
se hosszú még,
és nem kötik
le hős igék,

vagyon se ver,
se tört arany,
nem érdekel,
kinek mi van,

ki volt fehér
ló kisló,
kit illet, ér
a glória.

Mint gyorsvonat-
ból kinn a fák,
továbbrohant
az ifjúság,

akár tavaly,
úgy napra már
az utcazaj
lett hangosabb.

Tudom, ha nincs,
ha van remény,
ki él, nem int-
het könnyedén –,

amíg a szél
itt megpihen,
útjára kél
a rekviem:

sötét madár,
aláköröz,
egy ágra száll
és ott időz,

de már a csönd
nagyon rokon,
akár a föld.
S a bokrokon

hálót fakaszt
a lassú pók,
és fönnakad
a nekrológ.